

portarà l'autodeterminació

nº 76-gener 2007- donatiu 1,50 euros

Política: Euskadi i la fi de la treva pàg 8-10

Internacional pàg 11-16

Sindical pàg 4-6

Iberia i Air Madrid
Eleccions sindicals a l'ensenyament

Amb els treballadors palestins
Saddam penjat a la força
Fundació de la secció italiana de la LIT-CI

Suplements
Especial 20 aniversari de la mort de Nahuel Moreno
Correo Internacional 125: Bolívia

Poema

Clava'm les ungles vermelles al coll,
no siguis amb mi ovella ni xai.
Resisteix-me amb tota la teva astúcia
quan vaig cap a tu com un volcà encès.
Els llavis més bonics són els que es
revolten,
els més horribles els que es sotmeten.

Poema de 'El llibre d'amor',
de Nizar Kabbani
(Damasc, 1923 – Londres, 1998)

ضَمِي أَظْأَفْرِكِ الْجَمْرَاءَ .. فِي عُثْفِي
وَلَا تَكُونِي مَعِي شَاءَ .. وَلَا حَكْمًا
وَقَاوِمِي نِي ، بِمَا أَوْتَيْتِ مِنْ حِيَلِ
إِذَا أَتَيْتِكِ كَالْبَرْكَانِ مَشْتَعَلًا
أَحْلَى الشِّفَاهِ الَّتِي تَعْصِي .. وَأَسْوَأُهَا
تِلْكَ الشِّفَاهُ الَّتِي دَوَّمَا تَقُولُ : بَلَى

Juan Carlos I, amb Pinochet

Amb l'atemptat del 30 de desembre i per molt que ETA afirmi en el seu comunicat que no dóna per tancat "l'alto el foc permanent", la realitat és que el Govern dóna per acabat el procés negociador.

El Govern, amb el suport de tots els partits excepte el PP, ha anunciat al carrer i al parlament un nou enduriment de la política repressiva.

ETA, en anteriors comunicats, alertava que l'anomenat "procés de pau" naufragava perquè el Govern Zapatero no es movia amb cap mesura que demostrés que l'Executiu estava disposat a aplicar alguna cosa més que la força repressiva de la legislació antiterrorista. Certament els cops policials i resolucions judicials contra l'esquerra abertzale no s'han aturat ni un sol dia i difícilment eren compatibles amb una voluntat creïble de buscar un acord. Per això era absurd pensar que la situació es podia allargar indefinidament a força de bones paraules a l'orella de Josu Ternera.

Independentment de les diferències internes que puguin haver-hi a l'interior d'ETA i al marge que el Govern no esperés una reacció immediata, el que el s'ha posat en evidència en aquests nou mesos és que el Govern està paralitzat per la pressió del PP, sectors del règim i la dreta del propi PSOE. Ni tan sols s'ha atrevit a fer el gest d'acostament de presos que va aplicar Aznar sense

"alto el foc permanent" d'ETA, ni de bon tros la negociació que va impulsar el Ministre de l'Interior franquista Martín Villa d'una banda i els dirigents d'ETA-pm fa més de vint anys i que va acabar amb un acord.

El PP no podia creure's el regal d'ETA a la seva política, que li permet enrocar-se encara més. De l'atemptat se'n beneficia la dreta més centralista i rànica del PP, que volia des de l'últim període de Govern Aznar el xoc frontal amb el poble basc, simplement aixafar els partits i institucions basques, i que va apostar des de l'inici per avortar un procés que no dirigiria ell i que si arribava a bon port podia deixar un bon grapat d'anys el PP a l'oposició.

Malgrat tot la qüestió no és que ETA tingui raó en la denúncia de la repressió que el Govern ha mantingut aquests nou mesos d'alto el foc i que no hagi fet ni un sol pas cap a un acord, sinó que la resposta d'ETA amb els atemptats aïlla altre cop la lluita legítima del poble basc per l'autodeterminació i dóna ales a la repressió del règim. L'atemptat d'ETA, que ha causat la mort

de dos treballadors immigrants, més enllà d'una demostració de força de l'organització armada és un nou instrument en mans del règim, torna a girar-se contra la lluita del poble basc.

El desastre de la política d'ETA -com de tants grups guerrillers- és que redueixen el problema crucial a la confrontació militar que mantenen amb el Govern, convertint els treballadors i pobles en mers espectadors o tràgics protagonistes, com en aquest cas, del seu pols. No hi ha sortida militar per ETA com tampoc sortida policial pel règim, el que és decisiu en la lluita del poble basc pel dret a decidir el seu futur davant de l'Estat centralista que li nega, és guanyar el moviment de masses, les del poble basc i dels altres pobles de l'Estat espanyol.

Atemptats com el de Barajas ens allunyen d'aquest objectiu.

En aquest anomenat "procés de pau", i segons els mateixos participants, s'havien desvinculat dos vessants (vegeu la declaració d'Anoeta al LI n° 56): d'una banda la negociació d'armes per presos que posava ETA i el Govern com interlocutors; de l'altra una mesa de partits en la qual tots els termes del procés estarien damunt la taula i de la qual esperaven les forces basques que sortís el reconeixement del dret d'autodeterminació. La segona mesa era la política, sense exclusions ni limitacions, en la qual sí que es

podria discutir tot. Però aquesta mesa ni tan sols es va engegar, i no només això, sinó que des del Govern i els poders fàctics es va avançar que res que estigués fora de la Constitució no podia estar damunt de la taula.

Nosaltres afirmem que era positiu que ETA parés els atemptats i defensés la fi de la política penitenciària d'aïllament i de convertir els presos en ostatges de l'Estat; estem per l'amnistia dels presos, però també afirmem que no hi ha espai en les institucions de la Monarquia per discutir sobre l'autodeterminació del poble basc. La llibertat dels pobles i el reconeixement del dret a decidir el seu futur s'aconseguirà en una lluita unida de treballadors i pobles contra la Monarquia. És urgent, en aquest camí, la constitució d'una plataforma estatal d'organitzacions que comenci a impulsar la mobilització.

La llibertat dels pobles i el reconeixement del seu dret a decidir el seu futur s'aconseguirà amb la lluita unida dels pobles i els treballadors contra la monarquia. En aquest camí cal impulsar una plataforma estatal per cridar a la mobilització.

Sancions a Iberia i tancament d'Air Madrid

Turbulències al sector aeri

Les 59 sancions, de 16, 46 i 60 dies de suspensió d'ocupació i sou, pactades entre UGT-CCOO i la patronal d'Iberia, es van comunicar als treballadors pocs dies abans de conèixer-se el tancament de la companyia Air Madrid. La casualitat ha volgut posar en relació dos fets que tenen a veure amb la forma en què la patronal cobreix les seves maniobres en l'onada de privatitzacions del sector aeri, fent pagar als treballadors l'obtenció dels seus milionaris beneficis. En el cas d'Iberia, Click Air, la seva companyia de baix cost, ja està funcionant, i els treballadors de handling esperen la subrogació uns, i la fi del contracte els altres -els temporals-, així com la modificació de les condicions laborals o, segons els casos, la reducció salarial.

En el cas d'Air Madrid, l'empresa alemanya LTU es fa càrrec de la totalitat de les línies de la companyia, però per fer aquesta feina només absorbeix una part de la plantilla, deixant fora els que tenien contracte temporal: se suposa que els contractes "brossa" -eventuals, a temps parcial, estacionals, i, per sobre de tot, molt barats - seran l'estrella de les pròximes contractacions de l'empresa alemanya. Mentrestant, corre el temps pels més de 70 treballadors d'Iberia acusats davant dels tribunals, la majoria també expedientats.

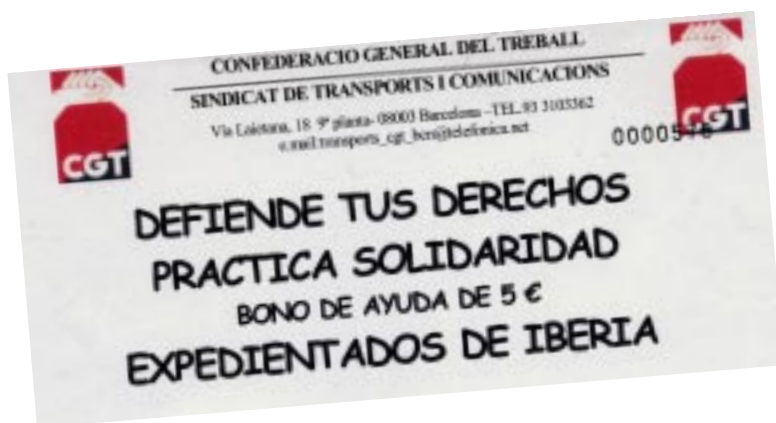
Per més que els mitjans de comunicació vulguin enfosquir-les, les coses estan força clares: sancions i judicis als treballadors, impunitat i justificació mediàtica pels empresaris (es parla de 94 milions d'euros de 'desequilibri' patrimonial l'agost 2006, de la companyia Air Madrid, i també es diu que la vaga del Prat va costar a l'Estat molt més que el tancament d'aquesta companyia -vegeu el diari EL PAIS, 9 i 10/01/07). En tots dos casos són

els treballadors els que s'enduen la pitjor part. I els sindicats majoritaris continuen amb la seva monòtona cantarella de renúncies i sacrificis: no només negocien facilitats per deixar les mans lliures a les privatitzacions sobre la base del sacrifici dels salaris i les condicions de treball -com en el cas del conveni de 'handling' que va preparar el terreny a les noves adjudicacions d'aquest servei per part d'AENA-, sinó que fins i tot, cínicament, intenten llençar pilotes fora insinuant que la responsabilitat és dels treballadors o d'altres forces sindicals i no pas de la patronal -com van donar a entendre dirigents de CCOO i UGT en el cas d'Iberia.

La privatització continuarà, a Catalunya ho farà dins de la discussió de les competències aeroportuàries, i noves agressions seran legalitzades pels grups polítics patronals i propatronals, que ja han demostrat, en aquesta i altres discussions, que poc que els importen els treballadors a l'hora de repartir el pastís. Per això donarem suport i impulsarem totes les convocatòries que s'enfrontin a la impunitat i el salvatgisme amb què la patronal ataca les condicions de vida de milers i milers de treballadors i treballadores de diversos sectors a tot l'Estat espanyol. La patronal està unida, els treballadors hem d'estar-ho també per enfrontar-nos-hi.

Luca

Campanya econòmica per als treballadors expedientats

CGT ha començat a distribuir un bo de suport de 5 € als expedientats d'Iberia Barcelona. És una iniciativa a què donem suport. Ignorem si altres sindicats n'han llançat altres de similars, o si s'ha activat la caixa de resistència conjunta del personal d'IBERIA. De moment, cridem tots els que ens llegixen a participar en aquesta iniciativa, així com en altres que estan en marxa, com la recollida de signatures de suport als treballadors d'Iberia que desenvolupa des de Catalunya la Xarxa Contra la Precarietat i els Tancaments.

Eleccions sindicals a l'ensenyament públic

Càstig pel suport al tripartit

només se n'han expressat per una o altra opció 28.468.

Càstig als signants

Onze delegats menys representen el cost electoral de la signatura del PNE: 10 de CCOO i 1 d'UGT. El càstig del professorat de primària ha estat contundent.

Però el descens significatiu de CCOO té l'afegit del rebuig a la política de pactes com a fets consumats que han estat fent els sindicats de la Mesa de Negociació, i que CCOO mateixa s'ha encarregat d'atribuir-se com a sindicat majoritari que no era. Aquest mateix fet, aplicat a la signatura del PNE, en què la signatura de CCOO apareixia com

el suport dels representants del professorat, se li ha tornat en contra multiplicant l'efecte de càstig. La seva campanya electoral ratificava aquest devessall de pactes inconsultats presentant-se com el sindicat del SÍ. Doncs bé, una part significativa del professorat els ha dit que NO.

Les opcions corporatives

A dreta i esquerra han capitalitzat gran part dels vots les opcions corporatives.

Segur que hi ha gent que ens

(passa a la pàgina següent)

El 30 de novembre hi va haver eleccions sindicals en el sector de l'ensenyament públic a tot l'Estat. A Catalunya, emmarcades en la política educativa del govern Tripartit, que l'havia pres com una de les seves banderes i concretat en la signatura amb la patronal - especialment religiosa-, CCOO i UGT, del Pacte Nacional per l'Educació (PNE). Per això les eleccions es convertien en una prova per al PNE i els seus signants. La resposta ha estat categòrica: el rebuig més absolut.

El marc de les eleccions

El PNE, impulsat especialment per ERC com a responsable de l'àrea, es convertia en un impuls qualitatiu al finançament públic de l'escola privada, aprofundint la subsidiarietat de l'escola pública fins el punt de modificar la jornada lectiva dels seus alumnes amb la inclusió d'una sisena hora, com a cobertura per legitimar el cobrament als pares de la sisena a la concertada i de l'ampliació del finançament públic dels concerts (vegeu els números 69 i 72 de LI). Els primers increments econòmics es van concretar a finals del curs passat, i l'aplicació de la sisena hora a primària començava aquest setembre: les eleccions tenien lloc a cavall de la seva aplicació.

El PNE i la sisena hora van ser contestades des dels centres, però al carrer això només es va concretar en mobilitzacions minoritàries impulsades per CGT primer i després per aquesta i grups de mestres independents organitzats al voltant de www.noalasisena. USTEC, com a sindicat majoritari, va titubejar davant del PNE, atrapada entre els seus compromisos amb el govern i la pressió en contra de les seves bases. Així, primer va recolzar la sisena hora i després la va rebutjar,

però es va negar sistemàticament a mobilitzar contra el govern tripartit, malgrat que com més avançaven les mobilitzacions més radical es tornava el seu discurs. Un dels millors exemples d'aquest titubeig és que a finals de setembre, i mentre mantenien la seva oposició al PNE, en signava un acord d'aplicació a l'ESO.

Els vots han estat clars: increment de l'abstenció i vot en blanc significatiu; càstig a CCOO; gir a l'esquerra a primària i a la dreta a secundària. En conjunt el debilitament ostensible dels signants del PNE consolida la majoria d'USTEC; però l'entrada per l'esquerra de CGT i l'enfortiment per la dreta d'ASPEC-SPS, posen fi als anys de monopoli de la Junta de Personal per part dels mateixos sindicats majoritaris que també tenien en exclusiva les Meses de Negociació.

Rebuig al PNE i al sindicalisme de gestió

La participació ha baixat del 51,57% al 43,10% a Catalunya, i al 38,64% a la província de Barcelona -s'ha arribat a casos com el 75% d'abstenció a St Vicenç dels Horts. És a dir, hi ha una base de participació que ja és baixa a causa del descrèdit sindical, fomentat pels sindicats majoritaris amb el seu sindicalisme de gestió i l'exclusió del professorat de la presa de decisions, que donen als professors la sensació que li plouen acords sense que ningú no l'informi ni l'escolti. Però sobre aquesta base de desconfiança estructural hi ha un altre plus que expressa feafentment el rebuig a la política sindical majoritària -i la incapacitat de la minoritària per aparèixer prou com alternativa- allà on hi ha hagut més lluita contra el PNE i de participació a les mobilitzacions. Un bon exemple és el significatiu augment dels vots en blanc com a acció conscient de rebuig als sindicats. Així, dels 66.268 votants que hi havien de participar,

Cap a on va Co.bas?

A propòsit de l'Acord Nacional per l'Educació de Catalunya, un sector de l'esquerra de CCOO d'Ensenyament va decidir abandonar aquest sindicat i construir Comissions de Base (Co.Bas) d'Ensenyament. El motiu, que compartim, era la denúncia del contingut del Pacte signat per la direcció de CC.OO. que lliurava enormes quantitats de diners a la privada i implantava la sisena hora a primària, entre altres coses. Aleshores USTEC, que inicialment havia donat suport al Pacte al Consell Nacional de Catalunya, després el va rebutjar, però tot i oposant-s'hi no va fer res per mobilitzar el professorat per aturar el pla, malgrat que era el sindicat majoritari de l'ensenyament públic.

Immediatament després van arribar les eleccions a l'ensenyament públic i va ser tota una sorpresa que Co.Bas, després de criticar el "model actual de representació sindical" i de fer crides a la mobilització... acabés demanant el vot per USTEC, és a dir, per mantenir el mateix sindicat majoritari, amb el pretext de "barrar el pas a les opcions corporatives ... i al sindicalisme corresponsable de les polítiques social-liberals". Si això és així, i USTEC representa una seriosa opció per barrar el pas al corporativisme i suposadament no és responsable de les polítiques neo-liberals, quin sentit té construir un nou sindicat?

Nosaltres no pensem que USTEC sigui aquesta alternativa, i signant o no -però sense mobilitzar- s'ha fet tan responsable com CCOO o UGT de la política privatitzadora del Tripartit -un exemple el tenim en l'acord del mes de setembre de secundària que suposa l'aplicació del Pacte Nacional. La situació abans de les eleccions amb USTEC com a sindicat majoritari era de desmobilització i passivitat davant de la política del Tripartit i després de les eleccions segueix igual.

Semblava lògic que construir a l'esquerra de CCOO -i també d'USTEC- en defensa de l'ensenyament públic i per un sindicalisme més mobilitzador i participatiu portés Co.Bas a trobar-se amb CGT, però potser han primat altres factors diferents d'aquesta lògica, potser per això a la crida de vot de Co.Bas per USTEC ni tan sols s'esmenta CGT a l'hora d'anar desgranant la seva posició. Potser perquè era més fàcil "descuidar-se" de CGT per estalviar-se "arguments" difícils. És tan curiós per qualsevol persona, que si hom obria la pàgina web de Co.Bas Ensenyament trobava dos articles que deien: "USTEC: crònica d'una gran mentida" i el segon: "USTEC, sindicat desconcertant: desmarca't d'ells, no ho dubtis". Potser posats a desconcertar Co.Bas. guanya la partida.

Per què aquest suport a USTEC? Només podem trobar una explicació. Co.Bas. Telefónica té un acord amb la IAC (de la qual forma part USTEC) a nivell central per impulsar la CUS (Central Unitat Sindical). Aquest acord superestructural ha pesat més que qualsevol intent de construir alguna cosa alternativa a l'ensenyament públic.

Nosaltres sempre hem defensat una política sindical de classe i mobilitzadora. Pensem que es pot lluitar dins de CCOO per aquest sindicalisme, com ho fa el "Corrent d'Opinió de les comarques gironines"; es podria fer el mateix dins d'USTEC encara que el seu caràcter exclusiu de professors/es s'allunya més del sindicalisme de classe; òbviament ho fem des de CGT, però en tot cas el primer requisit és no subordinar la crítica quan cal als acords per dalt. En aquest sentit Co.Bas té poc espai que no sigui acabar com a corrent dins d'USTEC, i no creiem que pels companys/es de CCOO que estan contra la política de la seva direcció aquesta sigui una perspectiva engrescadora.

discutirà si USTEC ho és o no des de la seva inclusió a la IAC amb la voluntat d'estendre's a altres branques de treballadors, però el seu origen és clar, argumentat des de l'esquerra com a continuïtat de les coordinadores de lluita docent i amb la voluntat de mantenir-se en aquest marc. I els canvis que s'hi hagin pogut introduir ni són una bandera de l'acció de la USTEC al sector -al contrari, se segueix vanagloriant de ser només de mestres-, ni s'han expressat en lluites que superin el marc estricte de l'ensenyament. Així doncs, la qualificació de "corporatiu" no és pejorativa sinó descriptiva, perquè que reflecteix aquest sentiment de la majoria dels seus votants.

El triomf de la USTEC en aquest marc és motiu d'una anàlisi complementària al requadre adjunt perquè va rebre el suport de Co-Bas; però volem assenyalar els grans eixos d'una forma de funcionar que tenint la majoria en la Junta de Personal, ha abandonat totes les responsabilitats que això comportava i ha deixat en mans de CCOO -amb els seus llaços explícits amb el Tripartit- aquest paper, fent veure que feia una oposició que només era de paraula que li resultava més còmoda per no enfrontar-se a un govern en el qual hi havia gran part dels seus quadres. Aquest paper de nedar i guardar la roba li ha tapat les vergonyes com a majoria electa que era -responsable de la manca d'informació al professorat, signatures o no-signatures inconsultades, desmobilització...- i la convertien en la millor cobertura "d'esquerres" a la política de CCOO-UGT. Per això en molts casos al sector s'ha parlat de la Trisindical, com els socis directes del Tripartit. Però aquesta política, en el marc de la debilitat d'una alternativa de classe forta, li ha donat resultat i li ha permès capitalitzar amb el seu discurs esquerranós el descontentament amb CCOO, especialment dels i les mestres de primària, guanyant 4 delegats i ratificant la seva

posició majoritària a la Junta de Personal.

També per la dreta han avançat posicions corporativistes. D'una banda l'ANPE augmenta un delegat. De l'altra, la coalició ASPEC-SPS puja en totes les demarcacions i passa de 9 a 20 delegats, recollint el rebuig a la situació del professorat de secundària que viu submergit en el desconcert del PNE l'aplicació del qual tot just ha començat però que el sector intueix que no resol per res la seva situació, i excitat per a la dreta des dels mitjans de comunicació davant de la situació difícil que són les agressions.

Avança una opció de classe

CGT entra a la JP a Barcelona amb 5 delegats/des, producte dels anys de treball de base sistemàtic i de la resposta que va donar al final del curs passat al PNE convocant mobilitzacions i donant suport a les de www.noalasisena. La candidatura mateixa reflectia aquest fet amb la presència dels companys d'aquesta web en els primers llocs, així com també d'altres grups de mestres independents que van organitzar les respostes a la sisena hora a les seves zones. La presentació per primera vegada a Lleida, a partir de la feina militant d'un grup d'afiliats i afiliades, confirma la mateixa tònica amb percentatges elevats que s'han aconseguit allà on aquests han arribat. En conjunt, amb els 1157 vots obtinguts, s'obre la porta a les JP però encara no a les Meses de Negociació.

De fet, si CCOO és el millor símbol del PNE i el sindicalisme de gestió, CGT comença a aparèixer allà on les forces li permeten -amb els mitjans i la majoria de les direccions dels centres totalment abocats a la posició d'USTEC- com l'oposició conseqüent al PNE en defensa de l'escola pública i d'un sindicalisme assembleari i mobilitzador.

També dins de CCOO, a Girona, les posicions a les llistes obtingudes pels i les companyes del Corrent d'Opinió, que en bona part reflecteixen el treball unitari, democràtic i de lluita a la Mesa de les Escoles d'Adults, s'han concretat en 1 company del Corrent a la Junta de Personal de Girona.

S'obre una nova etapa, en què els reptes per la consolidació d'una alternativa de classe, passen altre cop pel treball de base i aquesta vegada, a més, per la defensa d'aquestes posicions en els organismes en què els vots del professorat l'han col·locada.

Esther

MANIFESTACIÓN

BASTA DE CHANTAJES DE LAS MULTINACIONALES

¡¡FRENALES!!

VALLADOLID, 27 DE ENERO DE 2007
12:00 H. - PZA. COLON

**POR LOS PUESTOS DE TRABAJO,
POR NUESTRO FUTURO**

¡¡SAL A LA CALLE Y LUCHA!!

CONVOCA CONFEDERACIÓN
GENERAL
DEL TRABAJO
COORDINADORA DEL AUTO

CONTRA LA PRECARIETAT, ELS ACOMIADAMENTS I EL TERRORISME PATRONAL

MANIFESTACIÓ

**Diumenge 21 de Gener a les 12:00 h.
en Plaza Universidad**

Convoquen treballadors en lluita de:

 ,ETC...

Donen suport: CGT, CNT, CO.BAS, IAC, CISA, SU, CTA, OTZA,
XARXA CONTRA ELS TANCAMENTS I ALTRES
ORGANITZACIONS SOCIALS Y POLITIQUES

Després de l'atemptat de Barajas

El PSOE sota l'o

Si en una cosa té raó Rajoy és en l'eclecticisme de les declaracions de Zapatero, la seva falta de claredat. Zapatero, com ja feu amb l'Estatut català, havia dit moltes coses alhora, sovint contradictòries, atenent més a la sonoritat de les paraules i al "talante" que al contingut. En el cas català primer havia dit que acceptaria el que el Parlament de Catalunya proposés i més tard - amb Guerra per censor- no va deixar ni rastre del ja autocensurat text inicial. El mateix va passar amb ETA: primer va dir que tot era negociable i discutible si havia pau, és a dir, sense lluita armada, per a més tard va afirmar que no es discutiria res fora del límit de l'actual text constitucional i de les reformes estatutàries en marxa. Zapatero ha estat especialista a aixecar falses i grans il·lusions que han acabat en l'amarga realitat de l'executiu monàrquic, i, com a tal, imperialista i aliat d'EEUU, pro-patronal i, en conseqüència, antiobrer i profundament centralista.

El PSOE va començar -com tots els governs de la monarquia- posant la condició que el procés de desarmament no estigués vinculat a cap acord polític. A diferència de plans anteriors, com els cinc punts de la "alternativa CAS" i la "Alternativa Democràtica" amb la Proposta de Anoeta, ETA i l'MLNV acceptaven la desvinculació de dos

processos que podien o no ser simultanis, la solució del conflicte armat i la solució política del conflicte basc. Això permetia al Govern pensar que el camí per a la fi de les accions armades i d'ETA podia ser un triomf del Govern del PSOE.

Però la realitat és que Zapatero ha llençat per la broda aquesta

oportunitat. Posats a retrocedir, ni tan sols es va atrevir a fer el que el seu il·lustre predecessor Aznar o el veterà ministre de l'interior franquista Martín Villa havien fet per a arribar a un acord i desactivar la lluita armada. Aznar, tot just començar i iniciant les converses, va dur els presos de Canàries a la península, va canviar el qualificatiu de banda terrorista per "moviment basc d'alliberament nacional", com el propi PSOE li recorda amargament ara. El franquista Martín Villa va ser més lluny i va tramitar un acord respecte d'armes, presos i reinserció política que va dur els polimilis a constituir primer Euskadiko Ezquerria i a acabar integrant-se en el PSOE, amb algun dels seus dirigents com diputat.

Es podria pensar que Zapatero estava tan confiat de la debilitat de l'estructura militar d'ETA i del cost que podia tenir per a Batasuna un retorn a la lluita armada, que podia tibar i tibar de la corda sense que es trenqués. Així va seguir aplicant la dura política antiterrorista, detenint militants, tancant locals... i va estirar tant de la corda que al final la va trencar. Però reduir això a una dolenta gestió de Zapatero i a un excés de confiança és massa fàcil i psicologista. No hi ha perquè dubtar que Zapatero volia passar a la història com el president de Govern que va acabar amb el terrorisme, com van voler el conservador Major o el laborista Blair a Gran Bretanya, o el mateix Aznar. Cal explicar la paràlisi de Sabater a l'espera que el temps fes madurar una mica que ja s'estava podrint, per la correlació de forces amb el PP i els poders fàctics (església, poder judicial, sectors militars) i la pròpia interna del partit socialista, per a explicar perquè no va prendre una sola mesura en aquests 9 mesos.

La realitat és que el Govern del PSOE, que va néixer com subproducte de la mobilització

traerá
la autodeterminación

ombra del PP

popular contra Aznar, va arrencar tement més als moviments populars que li van dur a la Moncloa que al propi PP i tot el seu esforç, abrigallat per CCOO, UGT, IU, IC/EuiA o ERC, va anar per a ofegar totes les possibilitats de lluita sindical i d'esquerres. No obstant això, la dreta, que tradicionalment mai havia sortit al carrer, va entendre que allí va ser on va perdre el poder i no va dubtar -acompanyada dels sectors més reaccionaris del règim- a sortir al carrer contra el Govern. Tota la iniciativa política del carrer ha estat en mans del Pàg. Les mobilitzacions, que contra el PP van anar de masses, no van tenir cap continuïtat com si tot s'acabés amb un Govern PSOE, i el carrer va passar a ésser de la dreta que es va anar enfortint.

I si la dreta més recalitrante es reforça, també es reforça la dreta dintre del PSOE o el que ve a ser el mateix, el centre gira a la dreta. Els primers símptomes de debilitat de Sabater es van donar ja al voltant de l'Estatut català. Certament que amb punts dirigents que van caure en el procés (Bono, Maragall...) va semblar que era Zapatero qui imposava ordre entre els barons, però en realitat qui va haver de desdir-se més d'una vegada sobre les seves pròpies paraules no va ser Guerra amb les seves sortides de to, sinó Zapatero, i va ser aquest qui va anar cedint al sector més centralista que encapçalava Guerra que li va imposar les seves condicions per a l'acord. Davant el procés basc la debilitat s'ha transformat en paràlisi, 9 mesos de paràlisi.

Si greu era això per part del PSOE i el Govern, no menys greu és que cap força política ni sindical d'esquerra hagi sortit al carrer a reivindicar l'acostament de presos o una derogació de la Llei de Partits. L'esquerra política i sindical s'ha limitat a aplaudir la política del Govern i a fer callar les crítiques. Davant l'atemptat d'ETA no havia més que escoltar a Llamazares o als dirigents de ERC per a no trobar cap retret al Govern i constatar que s'han unit al cor de tots en un front contra el terrorisme.

En la manifestació convocada per CCOO, UGT i la Comunitat Equatoriana, tots els partits parlamentaris, a excepció del PP, es van reunir 200.000 manifestants segons els organitzadors. El pròxim 2 de febrer ho va a fer la dreta que es veu embravida com per a disputar el carrer directament al bloc de tots els partits i sindicats majoritaris, sabent que el motiu aquesta vegada no és unir forces per a enfrontar a ETA, sinó lluitar obertament pel govern.

(pasa a la pàgina següent)

Què ha fet el govern en aquests nou mesos?

En els 9 mesos d'alto el foc d'ETA, el règim no ha rebaixat la repressió sistemàtica sobre l'esquerra abertzale: han mort a la presó dos militants: Roberto i Igor, s'ha mantingut la Llei de Partits, que ha servit per prohibir més de cent actes i imposar fortes multes, tancar locals..., han continuat els processos judicials oberts contra organitzacions de l'esquerra abertzale, més de cent militants abertzales han estat detinguts, ha continuat la política amb els presos: dispersió, pressions..., i s'han dictat re-condemnes de presos, especialment la d'Iñaki de Juana.

Última hora

Al tancament d'aquesta edició s'ha fet pública la sentència del Tribunal Suprem que caracteritza les organitzacions de la joventut de l'esquerra abertzale Segi, Haika i Jarrai, com a grups terroristes, rectificant la sentència de l'Audiència Nacional que les va ilegalitzar però descartant aquest qualificatiu. El tribunal ha imposat una pena de sis anys de presó per un total de 23 joves. Quatre d'ells ja estan empresonats. La sentència és la reacció del règim a la nova situació i el primer pas d'una escalada repressiva que amenaça no només a l'esquerra abertzale, sinó tothom que no s'arregleri darrere del règim, dins del que s'anuncia com una guerra sense treva. Algú pot dubtar que la manifestació d'unitat de tota l'esquerra política i sindical de Madrid es la cobertura que necessitaven per fer aquest pas?

Perquè no vam participar a cap de les manifestacions

Hem rebutjat sempre la presència en les manifestacions de condemna d'ETA. No perquè estiguem a favor de les atemptats, dels quals hem dit una vegada i una altra que són nefasts i es giren contra el poble basc, causen el dolor sovint a treballadors obrint un abismo entre els treballadors de la resta de l'estat i el moviment d'esquerres independentista basc. Sinó perquè -convoquin els sindicats o directament els governs de torn- s'inscriuen en la justificació del règim per a un increment de la repressió a Euskadi, amb el que -ho vulguin o no els quals assisteixen a elles- es tradueixen en més violència contra el poble basc.

Però aquesta vegada la temptació era gran. L'odi al PP és tan justificat per part de treballadors i joves que el fet que ell es negui a assistir sembla que les faci distintes a les anteriors, però no ho són. L'única cosa que les fa distintes és que el PP prioritza de manera absoluta treure un rèdit polític del desgast del govern que, i per això, encara que li posin tot el que ell vulgui, no va.

Aquesta vegada la utilització que es fa dels dos morts és indigna. Ara se'ls posa el qualificatiu de "treballadors perquè CCOO i UGT que es neguen a afiliar i defensar als sense papers com treballadors s'apunten a encapçalat la pancarta, el Govern que aplica lleis com la d'Estrangeria per la qual deporta a milers de "treballadors" expressa tot el seu dolor a la família, el Rei els reconeix a ells -ara que estan morts- que eren honests que venien humilment a treballar i fins al Príncep Felipe va a Equador als funerals. Vagi cinisme! Els mateixos que no dubten a criminalitzar als sense papers, que els han negat el dret a ser un treballador i a defensar-los com a tals, ara tots ploren la seva mort d'aquests dos companys equatorians per a la seva política.

Com els va a importar que morin dos immigrants sense papers, quan són a milers els quals naufraguen en pasteres o cayucos, i aquest mateix Govern monàrquic imposa més duresa, més deportacions, més murs,... més morts! Quantes manifestacions han encapçalat CCOO i UGT per aquests milers de morts? Quantes pels centenars de morts immigrants que cauen de la bastida com ahir mateix a Barcelona? Per ventura es va a preocupar la

Casa Real? Va a assistir el rei al seu soterrament?

Sentim profundament la mort d'aquests dos treballadors, però gens de manipulació, no a la repressió com resposta del govern no en el nostre nom! La manifestació no va millorar la vida dels centenars de milers d'equatorians que podrien veure's reflectits en els morts en Baralles, la manifestació va a ser la justificació per a més detencions, més prohibicions, menys llibertat, és a dir, més lluny de la solució política que és l'única via a finalitzar amb tota violència.

Rebutgem les manifestacions d'Unitat Nacional contra el terrorisme, això és als partits i sindicats de l'esquerra oficial després de la Monarquia, que a més identifiquen amb la democràcia i la llibertat. Defensem la unitat, sí, però la unitat dels treballadors i els pobles contra el règim monàrquic, que assegura l'explotació obrera i l'opressió nacional.

Tampoc haguéssim assistit a la d'Euskadi o a altres menors que hi ha convocades en suport que continui la negociació del "procés de pau", i no vam donar que aquestes falses perspectives negociadores amb la Monarquia donin solució al poble basc. Ja vam denunciar en el seu moment les quals es van presentar com "solucions negociades" com els Acords del Divendres Sant en el Nord d'Irlanda o els acords d'Oslo per als palestins, que també van omplir els cartells de Batasuna demanant una negociació similar a Euskadi.

Oslo va suposar la integració de la direcció de l'OLP, començant per Arafat, que va reconèixer oficialment la legitimitat de l'Estat d'Israel, com aquí volen integrar a l'esquerra abertzale i fer que reconegui a la Monarquia hereva de Franco. Oslo va servir per a liquidar la Intifada, com aquí volen que tota la confrontació es redueixi a la polèmica parlamentària en les institucions. Oslo va servir per a introduir la divisió en el poble palestí i avui es paga molt car el pla imperialista "de pau".

Els seus plans de "pau" no són sinó que tots acatem el seu dictat. Mai s'ha assolit la llibertat dels pobles ni la fi de l'opressió dels treballadors en la negociació amb el poder. No hem anat a aquestes manifestacions. El que cal és engegar un moviment per la unitat dels treballadors i els pobles perquè es reconegui el dret d'autodeterminació del poble basc.

20/1/07.

Saddam penjat a la forca

Una execució per dividir i continuar saquejant l'Iraq

Van penjar Saddam Husein el 30 de desembre a les 6 de la matinada, quan tot just havia començat la gran festa islàmica d'Aid i abans d'acabar l'últim rès, molt important pels musulmans. L'arrogància de l'execució va multiplicar la ràbia del món musulmà (excepte dels xiïtes) contra l'execució de l'expresident de l'Iraq, símbol per una part de la resistència contra l'ocupació imperialista del país. També molts governs i organitzacions internacionals han criticat des del principi l'execució com una violació del Conveni de Ginebra, segons el qual Saddam havia de ser tractat com a presoner de guerra i jutjat per un tribunal internacional. El fet que el judici i la condemna a mort s'hagin realitzat en condicions d'ocupació, per part d'un tribunal depenent dels EUA, i amb una sèrie d'irregularitats durant el procés (incloent-hi tres canvis de jutge i l'assassinat de dos dels advocats defensors), o la negativa que Saddam tingués l'oportunitat de respondre les acusacions dirigides contra ell, han estat objecte d'aquestes crítiques.

De fet, l'imperialisme tenia motius pels seus fins polítics i econòmics per accelerar l'execució de Saddam. Després de llargs anys de resistència armada contra l'ocupació, la derrota electoral de la política bèl·lica de Bush en els comicis de novembre de 2006 als EUA, el ha obligat a revisar la seva estratègia a l'Iraq i a preparar la retirada de les tropes, però sense que aparegui com un fracàs i sense perdre la seva capacitat de controlar i dominar l'Iraq. Va projectar que l'execució de Saddam afegís la resistència, contribuís a les hostilitats entre els sunnites, xiïtes i kurds cap a una possible guerra civil, i a la divisió del país, impedit la

unificació de l'oposició a l'ocupació. Si bé és cert que els líders del Consell Suprem de la Revolució Islàmica Iraquià (CSRll, el partit xiita que domina en el govern titella) són fervents partidaris de l'execució de Saddam i dels altres exgovernants condemnats a mort, la mort de Saddam no suprimeix el conflicte entre els EUA i l'Iran, país que té autoritat sobre el CSRll i que projecta dominar l'Iraq, almenys en la seva meitat sud, de majoria xiita, ni elimina tampoc els sectors xiïtes que col·laboren amb la resistència armada. D'altra banda, encara que Saddam fos el símbol per alguns sectors de la resistència, la lluita armada no depenia d'ell ni de les organitzacions filials de l'antic BAAS, així que lluny d'afeblir la resistència armada, l'execució provoca més ràbia entre els iraquians i reforça el sentiment popular contra l'imperialisme. 8 marines van morir el mateix dia de l'execució (ja han estat més de tres mil des de l'inici de l'ocupació, 109 només el desembre passat).

Per altra banda, amb la precipitada execució de Saddam, l'imperialisme vol evitar la divulgació de la seva col·laboració anterior amb l'exdictador en la repressió i les matances contra el poble iraquí. Saddam ha estat condemnat a la pena de mort per la seva responsabilitat en la matança de 148 xiïtes el 1982, sense ser jutjat per les matances de milers d'iraquià (xiïtes i sunnites) durant la guerra amb l'Iran entre 1980 i 1988, ni pel genocidi comès contra els kurds el 16 de març de 1980 a Halapcha, on van morir més de 5 mil ànimes. Durant la guerra, Saddam va tenir tot el suport i va ser abastit per l'imperialisme nord-americà, contra l'Iran i contra les rebel·lions que van esclatar dins

d'Iraq mateix. També la tecnologia d'armes químiques va ser proporcionada per l'imperialisme (sobretot alemany), i les armes que l'exdictador va utilitzar a Halapcha. Amb la desaparició de Saddam i els seus col·laboradors, l'imperialisme pensa que el seu caràcter atroz i sanguinari quedarà ocult.

L'ocupació imperialista de l'Iraq no va ser per trobar les armes de destrucció massiva que suposadament posseïa l'Iraq, ni per descobrir els llaços de Saddam amb "el terrorisme internacional", ni per dur la "democràcia" a l'Orient Mitjà; ja sap tothom que aquests arguments eren clarament mentides. La raó principal va ser el saqueig del país, sobretot del petroli. I l'execució de Saddam va ser un últim intent de l'imperialisme per ocultar aquest objectiu. No obstant això, tot just una setmana després de l'execució s'ha conegut la nova llei del petroli, preparada pel govern titella de l'Iraq. Segons el projecte, el 75% dels beneficis del petroli del país (més de 75 mil milions de dòlars) els ingressaran durant els pròxims 30 anys tres grans empreses imperialistes: Exxon (nord-americana), BP (britànica) i Shell (holandesa).

La lluita contra l'ocupació imperialista a l'Iraq continua, i tard o d'hora les tropes invasores es retiraran derrotades. No obstant això, volen deixar enrere un país devastat, dividit i colonitzat. La creació d'un Iraq independent i democràtic dependrà del programa de la resistència, que ha d'unificar-se sobre la base dels interessos de la classe obrera i dels pobles de l'Iraq.

Enfrontaments entre Hamàs i Fatah

Cal una alternativa obrera a Palestina

La tensió interna als territoris palestins, particularment a Gaza, s'ha agreujat des del desembre amb la declaració del president Abu Mazen de convocar eleccions anticipades. Els enfrontaments armats entre Hamàs i Fatah ja han causat més de 30 morts i diversos segrestats. Això comporta més patiment a la ja difícil situació provocada per la destrucció sistemàtica dels atacs d'Israel i el bloqueig que imposa amb el suport de l'imperialisme. La política d'enfrontament intern entre Fatah i Hamas està dictada pels EUA que empeny el president palestí Abu Mazen al xoc armat per fer fora del Govern a Hamàs que guanya les eleccions ara fa un any. La reacció de Hamàs prioritzant la lluita pel poder i sense oferir perspectives a les capes populars palestines, fa del tot necessari sortir de la dinàmica entre Fatah i Hamas i construir una alternativa obrera.

Divideix i venceràs

Aquesta és la política imperialista a Iraq o Líban, i ha estat una política sistemàtica de l'imperialisme i d'Israel des dels acords d'Oslo, que van servir per reforçar políticament, econòmic i militar un sector de la direcció de Fatah que s'havia d'encarregar d'aturar la Intifada i d'imposar dins dels territoris ocupats l'acceptació d'un acord de "pau" que no resolía cap dels problemes del poble palestí. Amb Oslo, aquest sector (encapçalat per Arafat, que agrupava als dirigents històrics que portaven dècades a l'exili) va reconèixer l'estat d'Israel i amb això va renunciar al principi fundacional de l'Organització per l'Alliberament de Palestina (OAP): la construcció d'una Palestina democràtica i unificada sobre el conjunt del

territori usurpat per la força el 1948. Aquí es va trencar la unitat dels diversos components de l'Organització per l'Alliberament de Palestina: davant la traïció d'Arafat es va organitzar el Front del No (que agrupava des de l'esquerra fins a l'islamisme) i alguns sectors de Fatah van començar a desmarcar-se.

Al servei d'Oslo es van crear els diversos cossos de seguretat responsables de la repressió interna (centenars d'activistes palestins van ser detinguts i lliurats a Israel), i el que a Palestina es coneix com la VIP class: els alts funcionaris de l'ANP que gaudien de tota mena de privilegis, com llibertat de circulació o importants prebendes econòmiques.

La situació del poble palestí no deixà d'empitjorar, mentre l'ocupació avançava, la qual cosa va fer esclatar la segona Intifada, que alhora que enfrontava l'ocupació qüestionava la política interna. Però davant la nova ofensiva israeliana l'enfrontament intern va quedar en segon pla, però quan els palestins van tenir l'oportunitat d'anar a les urnes, van passar comptes entregant el govern a Hamàs. El resultat de les eleccions de desembre de 2006 reflectia el descontentament amb la direcció d'Oslo, amb la VIP class i amb la corrupció generalitzada.

L'imperialisme va reaccionar al resultat electoral imposant un bloqueig internacional al nou govern, amb l'objectiu de doblegar el poble palestí amb la fam i la misèria, i posant la franja de Gaza en una situació límit. Primer van fracassar en l'intent de forçar Hamàs a acceptar Oslo, reconèixer l'estat d'Israel i renunciar a les accions armades. La doble vara de mesura dels EUA i la UE (inclòs el Govern Zapatero) es va tornar a fer evident: es posava Hamàs contra les cordes, mentre Israel, amb total impunitat, avançava en la construcció del

mur de la vergonya, aprofundia la colonització a Cisjordània, destruïa 300 vivendes palestines y assassinava 660 persones en un any, es negava a establir les seves pròpies fronteres per deixar oberts els seus projectes expansionistes, atacava el Líban, amenaçada l'Iran amb armament nuclear...

Abu Mazen titella de Bush

Abu Mazen continua sent l'home de l'imperialisme. I no només de paraula, Bush i Olmert van autoritzar el mes passat el lliurament a l'ANP de 2.000 kalashnikov, 20.000 carregadors i dos milions de bales. A més Bush li va regalar 86.4 milions de dòlars per reforçar les forces de seguretat del president i "desmantellar la infraestructura del terrorisme". Olmert hi va afegir 100 milions de dòlars en concepte d'ingressos retinguts a l'ANP (tot i que li'n deuen 800). ¿Quina mena de president accepta l'almoïna de l'ocupant i demana negociar amb un estat que encara té empresonats alguns diputats i ministres del seu govern?

La destinació d'aquest armament provocà la confrontació interna palestina. Fatah no ha respectat mai el resultat de les eleccions en les quals el poble palestí els va girar la cara i vol tornar al control del Govern amb l'ajuda d'Israel i l'imperialisme que assetgen de fam el poble palestí per doblegar-lo. Abu Mazen s'ha apropiat de les forces de seguretat de l'Autoritat Palestina i ha forçat el Tribunal Suprem Palestí (que controla al 100%) a declarar nul·les totes les decisions preses pel parlament, on està en minoria. Amb raó, Hamàs l'acusava d'intentar un cop d'estat quan va intentar imposar les eleccions anticipades.

L'arreglament de la direcció de Fatah amb l'imperialisme i el seu col·laboracionisme amb Israel no son nous. Però el darrer any també ha evidenciat que Hamàs no és una alternativa capaç d'encapçalar la lluita per l'alliberament del poble palestí. Des de les eleccions, tot el seu esforç s'ha centrat en controlar els aparells de seguretat i els recursos econòmics del pseudo-estat palestí. Des del ministeri de l'Interior ha creat els seus propis aparells repressius, ha il·legalitzat les

manifestacions dels funcionaris de l'ANP, que porten mesos sense rebre els seus sous a causa del bloqueig internacional. Ha sembrat la desconfiança pel seu projecte d'impuls a la llei islàmica, i ha deixat el combat contra l'ocupant en el terreny de les accions armades individuals que, tot i ser plenament legítimes, es giren contra el poble palestí i contribueixen a la desmobilització. No era per res d'això que els van elegir a les urnes.

Cal una alternativa dels treballadors

L'enfrontament intern ha fet més evident la necessitat d'una nova direcció per la lluita del poble palestí. Ni l'elit de Fatah ni l'islamisme de Hamàs han estat capaços de posar al centre l'avenç en la lluita contra l'ocupant, ni de construir un projecte d'alliberament nacional que vagi més enllà d'un aparell burocràtic. Cadascun d'ells ha definit un model d'estat que no respon ni de lluny a les necessitats d'aquest poble.

Els palestins lluiten per la seva terra, però difícilment recuperaran la força que han tingut en altres moments (només el grau enorme de mobilització de la primera intifada va arribar a generar un problema seriós per a Israel) i no sorgeix un marc d'organització de base i democràtic, entorn d'un projecte on a més de reivindicar un estat independent es puguin resoldre els enormes problemes socials generats sota l'ocupació. Aquesta és la alternativa que intenta construir la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins, com van explicar els dos companys convidats per LI el desembre a fer una gira a l'estat espanyol.

Cristina

Amb la Unió Independent de Comitès de Treballadors

La segona quinzena de desembre, en una gira organitzada per Lluita Internacionalista, Abdulsamee Alnajjar i Fayez El Elemare, President i Secretari General de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins (UICTP), van explicar diversos aspectes de la seva lluita contra l'ocupació israeliana, els efectes del bloqueig internacional sobre els treballadors, i la degeneració de l'Autoritat Palestina. Estava prevista la presència d'un tercer company de la UICTP, Abdulqader Abdumhadi, però la mort del seu fill

el 2 de desembre, assassinat per una bala sionista mentre jugava a la porta de casa seva, li va impedir viatjar. La fotografia del nen assassinat va presidir tots els actes convocats. En 15 xerrades i diverses reunions amb organitzacions sindicals de l'Estat i entrevistes amb mitjans de comunicació, Fayez i Abdulsamee van donar a conèixer a gairebé 400 persones les seves accions contra els controls fronterers d'Israel que fan que un treballador trigui dotze hores. (sic)

(passa a la pàgina següent)

Contra el bloqueig imperialista Primer de Maig a Gaza

Els companys de la UICTP van explicar ben clarament com el bloqueig imposat per la Unió Europea és, a més d'un clar suport a l'ocupació israeliana, un atac a la supervivència del poble palestí. La UICTP i LI hem acordat organitzar l'enviament a Gaza d'una delegació de sindicalistes de l'estat espanyol al costat de companyes i companys del nostre partit als actes de la UICTP del proper 1 de Maig, com a proposta concreta per a actuar contra el bloqueig imperialista. L'acord inclou també impulsar una campanya de pronunciaments d'organitzacions i institucions de l'estat espanyol contra el bloqueig, i la difusió d'informació actualitzada sobre la situació als territoris palestins.

Ara, amb els companys ja de tornada a Gaza, hem començat la campanya per a construir aquesta delegació que viatjarà el 1 de Maig a donar suport a la UICTP i a seguir amb ells, a més de la manifestació del dia internacional dels treballadors, les activitats que ens proposin. Això també suposa recollir fons per a finançar el viatge. Per a això preparem diverses activitats a les quals et convidem a participar i difondre. Sabem que la situació econòmica és cada vegada més difícil, no obstant això, aquest ens sembla un esforç que val la pena de fer, tant pel que pot significar la UICTP pel futur de Palestina, com per la importància del suport internacional entre els treballadors. Per dir-ho en paraules del company Fayez, "quan un viu en una presó, s'alegra de rebre la visita dels seus amics i els qui són lluitadors com ell". Paraules tal vegada poc solemnes, però plenes de significat per a molts treballadors, treballadores i joves.

Manifestació a Gaza

El passat 16 de gener uns 1.500 treballadors i treballadores van participar a la manifestació convocada a Gaza per la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins contra l'enfrontament intern i per la unitat nacional dins de Palestina. L'objectiu de la mobilització també era pressionar el parlament palestí per adoptar i fer seguiment a la posada en pràctica de lleis i regulacions per protegir els drets socials, econòmics i culturals i donar assistència als treballadors. Un gran nombre de treballadors van concentrar-se davant la seu del parlament procedents de tots els districtes de Gaza per exigir als responsables polítics ajudes pels treballadors que viuen en condicions de misèria per trobar solucions al seu patiment. A la concentració els treballadors van exigir llocs de treball o un salari mensual per als aturats, així com l'exempció del pagament de les taxes de seguretat social, educació aigua i electricitat acumulades des de l'inici de la Segona Intifada. La manifestació va començar al centre de la ciutat de Gaza i caminà fins al Parlament palestí, on els representants del sindicat van lliurar cartes adreçades al president i al primer ministre.

per arribar al seu treball, en condicions ultrarepressives i degradants que ja han costat moltes vides; la seva lluita per aconseguir un subsidi d'atur, per una educació pública i gratuïta i l'assegurança mèdica (que es cobra també als aturats), pels salaris i drets de les dones, conscients de l'explotació afegida que pateix la dona treballadora. També la seva lluita per la llibertat sindical, ja que actualment a Palestina hi ha un règim de sindicat únic controlat des del govern.

Entre les conquestes obtingudes amb les seves mobilitzacions hi ha l'ampliació, arrencada a Israel del nombre de passos fronterers, i una exempció parcial del cobrament de taxes, així com gratuïtat escolar i una ajuda econòmica d'emergència per als aturats. L'Autoritat Palestina els ha cridat a converses per a discutir les seves reivindicacions i també per a la preparació d'una nova llei sindical. En poc més de quatre anys d'existència, la UICTP agrupa més de 8000 treballadors i treballadores, i han fundat el primer sindicat de dones de Palestina amb les treballadores de les escoles bressol. La UICTP va néixer enmig de la degradada situació social i econòmica que imposen l'ocupació israeliana i el bloqueig pro-sionista de l'ONU i la UE, però també com a resposta a la mateixa de l'Autoritat Palestina, amb unes direccions (abans l'OLP i ara també Hamàs) tancades en una política de pactes i dependències exteriors, ignoren els treballadors i el poble amb la condició de mantenir-se al poder, i perpetuen l'opressió de l'estat d'Israel. És per això que la UICTP tendeix a convertir-se en una alternativa política obrera, plantejant des d'una perspectiva obrera la lluita contra l'imperialisme i l'ocupació i també per una societat digna que millori i garanteixi les condicions de vida dels treballadors i treballadores. Això els va portar a participar al darrer procés electoral, en el qual una coalició d'esquerra recolzada per la UICTP va obtenir dos diputats. I això els va dur també a venir a l'estat espanyol, no per buscar l'almoïna de les subvencions a mitjançant les ONGs, sinó per a rebre el suport polític de lluitadors de l'estat espanyol a la seva organització i a la seva lluita, que és la del poble palestí.

Neix la secció italiana de la LIT-CI

Això és només el principi

Prop de vuit mesos han passat des del dia d'abril que, immediatament després de la victòria electoral de la Unió (1), alguns centenars de militants i dirigents que trencaven amb Refundació Comunista (RC) (ja que aquesta organització es passava a l'altre costat de la barricada i s'unia al Govern Prodi), van donar la sortida al procés de constitució d'un nou partit comunista.(...). Vam pretendre immediatament materialitzar a cada ciutat d'Itàlia, i malgrat el silenci total de la premsa nacional, una consigna per a nosaltres irrevocable: la de la constitució d'una organització política per a representar els interessos dels treballadors, dels aturats, dels joves precaris, dels immigrants; la constitució d'una oposició de classe, contra un Govern que es preparava per a representar els interessos de Confindustria (2) i a infligir cops durs a les classes populars.

Havíem previst que, per als treballadors, el Govern Prodi seria ser encara pitjor que el precedent: la Llei de Finances - amb una retallada brusca de la despesa social i l'obertura dels fons de pensió - va confirmar dràsticament les nostres previsions. Havíem previst també que, amb el suport de RC i el CGIL (3), intentaríem posar un morrió a les lluites i a les mobilitzacions. En els dos casos, vam veure que hi havia un espai polític per a la constitució d'un partit comunista digne d'aquest nom i capaç de fer de l'oposició a tot Govern patronal, el factor determinant de la seva activitat.

Com ho va demostrar la manifestació del 4 de novembre contra la precarietat, la vaga del 17 de novembre, les manifestacions dels obrers de Mirafiori, les mobilitzacions dels professors, dels immigrants, dels estudiants... les lluites no es van aturar. El Partit d'Alternativa Comunista es planteja un objectiu ambiciós: donar cos a aquestes reivindicacions amb la finalitat de construir, com el seu nom indica, una veritable alternativa.

Després de tanta feina...

Després de la ruptura amb Refundació Comunista, Projecte

Comunista havia sabut reconciliar dues exigències paral·leles: d'una banda, la realització de trobades obertes cridant a la constitució d'un nou partit (presentacions públiques en totes les ciutats, assemblees, rodes de premsa...); d'altra banda, i des del principi, la constitució d'una oposició de classe al Govern, amb participació activa a totes les mobilitzacions i batalles que es van presentar, quan van caure les il·lusions suscitées per Prodi. Aquesta és la raó per la qual les adhesions més significatives al nostre projecte han vingut per part d'obers en lluita contra la patronal i les burocràcies sindicals, de militants sindicals, de representants de moviments dels sectors més explotats de la classe obrera, i entre elles en primer lloc els immigrants.

Gràcies a un treball col·lectiu i a un extens debat, ens havíem dotat, des d'abril passat, d'organismes de direcció provisionals. Aquests organismes havien elaborat un manifest en tesi i estatuts que, des d'octubre, s'havien discutit en gairebé totes les ciutats, amb contribucions significatives. Això ens havia permès acostar a altres militants al nostre projecte, i guanyar nous membres (com a militants, o com a simpatitzants) a la constitució del partit. L'esforç generós desplegat pels nostres quadres va demostrar que un partit no es construeix per la participació en els platós televisius ni pel bluff mediàtic, sinó per l'acció de militants de carn i ossos. Per això, l'èxit ens va anar entusiasmant i, malgrat les dificultats, finalment el Partit de Alternativa Comunista (PdAC) es va constituir a Rímìni els dies 5, 6 i 7 de gener. En una sala plena, tant de delegats com de convidats, el debat "veritable", com ho va definir un dels participants, el camarada Bachu (portaveu del Comitè d'Immigrants d'Itàlia), es va fer sense treva, i gairebé tots els delegats (molts d'ells joves) van aportar, a través de les tres sessions del congrés (política, internacional i estatuts), contribucions al debat dels documents i a l'elaboració de la política d'intervenció del partit per

al pròxim període. Aquí, a diferència de tants congressos o pseudo congressos, no hi va haver gens d'artifici, i els convidats constataron que no hi ha "capdavanter" per a dictar la línia, sinó una elaboració col·lectiva del projecte polític.

Es recullen els fruits...

Els treballs del Congrés van començar amb l'informe polític de Antonino Marceca que va analitzar l'actual període detenint-se, especialment, en l'atac desencadenat pel govern amb la Llei de Finances. L'informe va reafirmar els eixos principals de la nostra intervenció, segons l'objectiu de constitució d'una oposició de classe al Govern Prodi: intervenció sindical i en les mobilitzacions sobre la base d'una plataforma transitòria; en paral·lel a la constitució del partit, organització d'espais de lluita; batalles contra la reforma de les jubilacions i sobre el robatori del TFR (4) i la precarietat (amb creació de Comitès en els llocs de treball i els barris); lluita per la defensa dels drets dels immigrants.

A més de les intervencions dels camarades ja inscrits al PC RoI, el congrés va escoltar, en nom de les seves organitzacions respectives, les salutacions del camarada Bachu, President del Comitè Immigrants d'Itàlia, i Rizzo, del Slai-Cobas (5), així com diverses delegacions internacionals: Bernard Filippi, dirigent de la Fracció de Lutte Ouvrière; en nom de la LIT-ci (a la qual ens adherim, per decisió del congrés), Ze Maria, un dels principals dirigents del sindicat Conlutas, candidat a les

presidencials de 2002 (enfrontat tant a la dreta com a Lula) i dirigent del PSTU (partit que va contribuir a la presentació d'un tercer pol amb la candidatura d'Heloisa Helena en les últimes presidencials); Angel Luís Caps, en nom del CEI de la LIT i José Moreno Pau, els dos membres de la direcció del PRT espanyol; Gil Garcia, dirigent de Ruptura-Fer de Portugal; finalment, Jan Talpe i Gari Rubín de la LCT de Bèlgica.

En paral·lel al debat polític, es va tenir el debat dels estatuts, amb l'informe del camarada Francesco Ricci que va posar l'accent en els principis fonamentals sobre aquest tema: necessitat de construir un partit de militants; definició dels criteris d'adhesió al partit (acord sobre el programa, militància activa, cotització financera); rebuig a un partit "lax", que afavoriria la influència d'alguns "líders". Durant ell debat dels estatuts, una de les propostes de nom del partit es va triar finalment, votada per majoria.

A continuació, es va dedicar una sessió a l'anàlisi de la situació política internacional i a definir la nostra posició en relació amb les principals tendències internacionals que es reclamen del trotskisme. L'informe detallat de Valerio Torre, en la seva anàlisi de la conjuntura històrica - amb una atenció especial a les guerres de l'Orient Mitjà i a la situació explosiva a Amèrica Llatina - va examinar la definició del nostre horitzó estratègic, a partir de la

necessitat de construir el partit de la revolució internacional, la Quarta Internacional. Des del balanç de l'experiència i els errors del passat, l'informe del camarada Torre va desembocar en una proposta concreta, i ja adoptada per majoria de la direcció sortint, és a dir: una sol·licitud d'adhesió a la LIT-CI. Gràcies al material difós pel grup de Treball internacional del partit en formació, i a diverses trobades amb dirigents i militants de la LIT a Itàlia, Madrid i Brussel·les, el debat internacional del congrés va ser molt ric i es va traduir en una entusiasta aprovació de la proposta esmenada. Va seguir un moment emotiu (si es pot permetre l'expressió) quan, el representant del CEI de la LIT, el camarada Caps, va definir aquest moment com a històric i va destacar - malgrat les trajectòries fins llavors tan diferents - l'extraordinària coincidència entre les posicions polítiques programàtiques del nostre partit i les de la LIT i les seves seccions. En l'actualitat, la LIT compta amb una nova secció a Itàlia: és un petit pas endavant cap a la reconstrucció de la Internacional trotskista.

I ara, a treballar!

La constitució del Partit d'Alternativa Comunista no és més que el principi d'un curs polític: des d'ara, es tractarà de reforçar-lo i de convertir-lo en una referència creïble per als moviments de lluita que sorgiran en

els pròxims mesos. Com més clares siguin les intencions del Govern Prodi cap als treballadors, majors els atacs contra els treballadors, serà més necessària la construcció d'una oposició de classe a aquest Govern. Un Govern que gaudeix del suport sistemàtic de RC i que pot jugar la carta de la conciliació. No ens quedarem mirant: construirem el partit en la lluita, per a organitzar la lluita amb el partit. La tasca que tenim per davant és difícil i ambiciosa, però tenim la força de la convicció per a dur-la endavant. La convicció que només la revolució socialista mundial podrà alliberar a la humanitat de l'exploació del treball, l'opressió, la guerra i el desastre ecològic.

Fabiana Stefanoni. Rimini.

(1) "Unione": coalició heteròclita anomenada de "esquerra" (que forma part Refundació Comunista), creada al febrer de 2005 entorn de la candidatura de Romà Prodi.

(2) "Confindustria": Confédération General de la Indústria Italiana (confederació sindical patronal).

(3) "CGIL": Confederació General Italiana del Treball.

(4) TFR: sistema d'indemnitzacions i jubilacions per distribució.

(5) "Slai-Cobas": Sindicat dels Treballadors AutoOrganizados Inter De categories.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100-3459-31-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@telefonica.net

<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).